

HET 'BURGEMEESTERSNUMMER' VAN 'S-HERTOGENBOSCH

Op 22 december 1995 neemt mr Donatus Clemens Bernard Burgers, geboren op 26 februari 1932 te Ubbergen, afscheid als burgemeester van 's-Hertogenbosch. Vanaf 1989 was hij de eerste burger van onze stad. Reden voor de redactie van dit tijdschrift om eens wat langer stil te staan bij 'de burgemeester' in het algemeen en mr Burgers in het bijzonder. Hoe heeft het burgemeesterschap zich vanaf het begin van de vorige eeuw ontwikkeld, en vooral: wie waren nu die burgemeesters van 's-Hertogenbosch? Human interest en wetenschappelijke belangstelling gaan in dit themanummer van 's-Hertogenbosch hand in hand.

Bijzondere dank gaat uit naar de redactie van *Reflex*, het personeelsblad van de gemeenten 's-Hertogenbosch en Rosmalen, die zo bereidwillig was een interview van Jacky Goossens met de burgemeester en zijn secretaresse, Gerjan van Gent, voor dit blad af te staan.

Don Burgers en Jean-Marie le Blanc bij de presentatie van de Tour de France 1996.

(foto: gemeente 's-Hertogenbosch)

ENERGIE: EEN GESCHENK UIT DE HEMEL!

een interview met mr D.C.B. 'Don' Burgers

Jacky Goossens

Het is donderdagochtend 9.00 uur. Don Burgers staat achter de grote tafel in zijn werkkamer en neemt de post door. Dat doet hij wel vaker. Zo staand achter de tafel zaken afwerken. Het is kenmerkend voor mensen die enorm veel energie hebben. Je herkent deze types onmiddellijk: ze hebben namelijk de grootst mogelijke moeite om rustig op een stoel te zitten. En als ze dat al doen, zie je ze na verloop van tijd onrustig worden, overmand door de gedachten wat ze allemaal wel niet hadden kunnen doen in plaats van daar maar te zitten. Don Burgers, tot 1 januari 1996 burgemeester van 's-Hertogenbosch, is zo iemand. Zijn secretaresse Gerjan van Gent kan het weten.

Hij snelt door de gangen van het Stadhuis, rent van de ene afspraak naar de volgende en vliegt letterlijk van de ene naar de andere kant van de wereld. Don Burgers legt een werkelijk tomeloze energie aan de dag en voor veel mensen lijkt het dan ook alsof hij door het leven 'flitst'. Maar ook flitsende mensen maken zich wel eens zorgen. Toch? Don: 'Als je je over zaken zorgen maakt, is het vaak of kàn het vaak verstandiger zijn om dat niet te laten merken. Je moet bij bepaalde kwesties ook zelf het vertrouwen hebben dat je het redt, dat je de goede dingen doet. Kijk, bij mij werken de radartjes (en rader-tjes!, JG) heel vlug, dus ik heb al heel snel het idee van: dáár moet ik uit komen, op dat punt. Bovendien: de beslissingen die genomen moeten worden, neem je niet alleen.

Dat doe je samen met een college, een gemeenteraad, je ambtelijke medewerkers. Maar natuurlijk maak ik me wel eens zorgen, je hebt ook wel eens twijfels. Dan vraag je je af: is het waar wat ik denk, gaat er gebeuren wat ik vrees?'

Toch zul je Don Burgers niet snel in diepe overpeinzing, weggezaakt in een stoel aantreffen of horen klagen over slapeloze nachten. Want die kent hij niet. 'Ik heb nog nóóit ergens wakker van gelegen. Ik slaap kort (zes à zeven uur), maar goéd. Gewoon 's avonds een goed glas wijn als je thuiskomt om het stof van de dag af te schudden, zo noem ik dat, en relativieren. Dat is het. En die gesprekken waarbij mensen zichzelf binnenste buiten keren omdat dat goed is, nou, dat is iets wat ik absoluut nóóit zal doen. Als ik dat zou móeten doen, zou ik daar absoluut bezwaar tegen hebben.'

Workaholic

Gerjan: 'De burgemeester is niet het type mens van "oh, er is een probleem", maar meer iemand die direct zoekt naar oplossingen. Daardoor heb je volgens mij nooit hele gróte problemen.' Burgemeester: 'Ja, da's eigenlijk wel waar wat je zegt. Ik ben heel erg oplossingsgericht. En daar heb je volgens mij het meeste aan. Ik probeer heel snel te doorgronden wat mensen nu precies willen, wat het probleem eigenlijk is.'

En als hij daar niet uitkomt, zal hij dat altijd voor zichzelf en een aantal intimi houden. Het gaat verder niemand iets aan wat er in

Burgemeester Don Burgers in actie 1989 - 1995
(Foto's: Jan Verhoeff)

Burgemeester Don Burgers in actie 1989 - 1995
(Foto's: Jan Verhoeff)

hem omgaat. Maar net zoals iedereen heeft ook Don Burgers een klankbord nodig. Zoals Gerjan (zijn steun, toeverlaat en vertrouwenspersoon), Peter Lansbergen, Peter de Leeuw (hoofd Bestuursondersteuning) en zijn vrouw...

Hoewel hijzelf zijn vrouw ter sprake brengt, vindt hij het niet nodig om daar verder op in te gaan. Hij houdt zijn werk- en privéleven strikt gescheiden. Het is voor anderen totaal niet interessant om te weten hoe zijn vrouw is of dat hij kinderen heeft, zo veronderstelt hij. 'Ik vind het niet nodig om daarover te spreken. Ik ben ingehuurd voor deze stad. Niet mijn vrouw of kinderen. Dus daar zul je mij nooit of zelden over horen praten.' En aangezien mevrouw Burgers geen interviews geeft zullen we nooit weten hoe het is om met een workaholic getrouwd te zijn. Want dat hij dat is, geeft hij ruiterlijk toe. Na een duwtje in de rug van Gerjan onderkent hij ook wel dat je een vrouw moet hebben die het leuk vindt wat je doet. En dat het toch wel erg plezierig is als je op een fijn gezin kunt terugvallen, dat het aan twee kanten goed moet werken. En dat is gelukkig het geval.

Kort door de bocht

Hij vindt het héérlijk om een workaholic te zijn. Maar, waar haalt hij die energie vandaan?! 'Dat weet ik ook niet. Gewoon, een geschenk uit de hemel. Tenminste, dat zal ook wel een beetje meehelpen'. Grijnzend: 'Ik weet nog wel met die trip naar Roemenië (Gerjan begint ook al te lachen). Al die jonge kerels die daar rondliepen zeiden: hoe doe je dat toch? Hoe red je het?! Die liepen daar allemaal met wallen onder hun ogen, allemaal moe. En ik zei dan: Kom op jongens! Het is al zo en zo laat, we gaan weer aan de slag. Eten en opschieten!' Hij kan zich ergeren aan discussies over minder werken. Hard werken is goed. Er zou naar zijn mening nòg meer en nòg harder gewerkt moeten worden. 'Moet je eens kijken hoe ze dat vroeger deden?!' En na dat

harde werken, zoals bijvoorbeeld na een raadsvergadering, wordt er zeker een biertje gedronken. En soms zelfs, maar dat is inmiddels sporadisch, golf gespeeld... Het is leuk om zo eens met onze burgemeester te praten. Ongedwongen en gezellig. Maar hij praat ook graag. Wat hij alleen vreselijk jammer vindt, is dat zijn uitspraken wel eens uit zijn verband worden gerukt. 'Doordat ik vooruit denk, terwijl ik al praat, kan ik de dingen soms wel eens te kort door de bocht zeggen. Voor mijzelf zit daar dan een héél verhaal bij en achter, maar die ander hoort alleen wat ik vertèl. Dus zeggen ze later: je hebt het wèl gezegd zo. En dat is ook wáár!' Hartelijk lachend: 'Als ik ze dan vertel dat er nog een heel verhaal achter zit, zeggen zij terecht: ja, maar dàt heb je niet verteld. Ach ja, het gaat ook allemaal zo snel, dat wil zeggen: in m'n hoofd. Daar gaat het dan gewoon in een versnelling.'

Schiet toch op!

Don Burgers is iemand die ook van details houdt. Een gezellige kamer, een bloemetje op tafel, planten, het visitekaartje. En hij houdt van mensen. Desnoods trekt hij er anderhalf uur voor uit om bij de oudste inwoner van 's-Hertogenbosch op bezoek te gaan. Niet dat hij dat zo heeft gepland, maar ach, zo loopt het dan en hij heeft het er graag voor over. 'Ik hou van een zekere sfeer. In een kamer, in een omgeving, mensen. Hoewel, ik kan helemaal dichtklappen bij mensen. Ik kan niet zeggen bij wat voor mensen dat precies is, dat zijn bepaalde types. Ik weet niet hoe ik ze moet omschrijven, maar als ik daar een keer mee gesproken heb, denk ik: nee, daar kan ik het niet mee'. Gerjan: 'Mensen die teveel filosoferen liggen hem niet zo. Daarvoor is hij te praktisch ingesteld.' Don: 'Ik moet dingen door kunnen strepen, dat het af is. Ik vind het vervelend als mensen ergens op terugkomen en ergens over door blijven gaan.' Gerjan: 'Nou, u komt zelf ook wel eens ergens op terug hoor. Dan is hij gehaast, ongeduldig. Weet

je wel: nú iets vragen en eigenlijk willen dat het gisteren al is gebeurd.'

Dat ongeduldige mag je een typisch karaktertrekje noemen. Omdat hij snel denkt, stoort hij zich gemakkelijk aan mensen die niet zo snel zijn. Lachend: 'Ik moet inderdaad clementie hebben, maar ik denk vaak genoeg: schiet toch op! Hoe mensen een vergadering kunnen rekken! Dan heb ik echt zoiets van: schei nou uit; daar hangt de klok, hier ligt m'n agenda: ik wil andere dingen doen! Dat is vaak het moment waarop ik ga wandelen in mijn kamer. Ik voel wel dat ik dan eigenlijk iets doe wat niet zo aardig is, maar ik vind dat we klaar zijn en ben alweer met andere dingen bezig. Ik ben bijvoorbeeld ook niet iemand die eens even lekker op de rand van het bureau bij iemand gaat zitten om bij te praten. Nee, da's niks voor mij.' Gerjan: 'Daar is hij veel te onrustig voor!'

Linksom of rechtsom

Het nuttige met het aangename verenigen is Don Burgers op het lijf geschreven. Dit werkt natuurlijk enorm effectief en daar houdt hij van. Geen tijd of geld verkwesten, maar zo efficiënt mogelijk werken. Onlangs wist hij tijdens een bezoek aan een theatervoorstelling weer een sponsor voor de Tour te 'striken'. In dit soort escapades schept hij zichtbaar genoeg. 'Als ik ergens voor uitgenodigd word, denk ik meteen aan de mogelijkheden die dat biedt.' Gerjan: 'De maandag na Indoor Brabant bijvoorbeeld, krijg ik altijd bierviltjes met afspraken, notities, wie er gebeld moeten worden! Dan heeft hij weer van alles geregeld.'

Het meest voldaan is Don over de overeenkomst met Jacques Stienstra. 'Ik bofte natuurlijk in zekere zin dat de tijd rijp was. Als het tien jaar eerder was gebeurd, had ik op dat punt misschien ook niet gescoord. Want ja, ik wil natuurlijk ook scoren voor zaken.' Gerjan: 'Het is denk ik meer dat hij een bepaald doel voor ogen heeft. En of het nou linksom of rechtsom moet, dat doel zal hij bereiken. Het komt gewoon voor elkaar.

Bij de opening van de tentoonstelling over 's-Hertogenbosch in de Tweede Wereldoorlog in het Bossche Stadsarchief namen de ereburgemeester van 's-Hertogenbosch dr Bram Peper en de echte burgemeester enkele publikaties in ontvangst van de stadsarchivaris.

(foto: Stadsarchief 's-Hertogenbosch)

Ik denk dat er maar weinig dingen niet zijn gelukt.' En daarbij richt Don zich met even veel vuur en gedrevenheid op het bedrijfsleven als bijvoorbeeld de kwestie met de woonwagenbewoners. Hij schept er zichtbaar genoeg in dat de dingen uiteindelijk worden opgelost, zoals hij twee, drie jaar geleden eigenlijk al wist dat ze opgelost moesten worden.

Don Burgers is een heerlijk mens om mee te praten. Hij vertelt zijn verhaal met vuur, gedrevenheid en, laten we dat vooral niet vergeten, veel humor! Hoe dat verhaal er na 2 januari uitziet, gaat nu nog niemand iets aan vindt hij. ('Wil je daar écht over praten...?!')

Hij wenst de stad, die naar zijn mening in de afgelopen jaren steeds zelfbewuster is geworden, en de organisatie (een héle goede organisatie) meer dan het beste toe. En Don? Don heeft, dat straalt hij tenminste uit, het volste vertrouwen in de toekomst.